II
99803

Titu Maiorescu

BEȚIA DE CUVINTE

www.dacoromanica.ro

B.A.R. I 99803

BEȚIA DE CUVINTE

IN

„REVISTA CONTIMPORANA."

STUDIU DE PATOLOGIE LITERARA.

de

TITU MAIORESCU.

BIBLIOTECA ACADEMIEI ROMÂNE

D

IASSI.
TIPOGRAFIA NAȚIONALĂ.
1873.

www.dacoromanica.ro

B·A·R
II
99803

www.dacoromanica.ro

BEȚIA DE CUVINTE

IN

„REVISTA CONTIMPORANA."

STUDIU DE PATOLOGIE LITERARA.

de

TITU MAIORESCU.

BIBLIOTECA ACADEMIEI ROMÂNE

IASSI.
TIPOGRAFIA NAȚIONALĂ.
1878.

www.dacoromanica.ro

RETIPĂRIT

din

„CONVORBIRI LITERARE“

www.dacoromanica.ro

BIBLIOTECA ACADEMIEI ROMÂNE

Darwin ne spune, că multe soiuri de momiţe au aplecare spre bĕutura ceaiului, a cafelei şi a spirtuoaselor; „ele sunt chiar in stare“, zice el, „a fuma tutun cu multă plăcere, precum am vĕzut insumi. *Brehm* arată, că locuitorii din Africa de mează-noapte prind pavianii cei sălbatici, puindu-le la locurile unde se adună vase pline cu bere, de care apoi se imbată. El a vĕzut mai multe din momiţe in această stare şi ne dă o descriere foarte hazlie despre purtarea lor şi despre grimasele minunate ce le făceau. A doua zi erau foarte rĕu dispuse şi mahmure, de durere işi ţineau capul cu amĕndoue mănele şi infăţişau o privire din cele mai duioase. Dacă li se oferea bere sau vin, se depărtau cu desgust, dar le plăceà mult zama de lămăie. O maimuţă americană, un Ateles,

www.dacoromanica.ro

după ce se imbătase odată cu rachiu, n'a mai vrut să'l mai bea niciodată şi a fost prin urmare mai cuminte decăt mulţi oameni". (*Ch. Darwin*, descendenţa omului şi selecţiunea sexuală, I, 1).

Va să zică plăcerea noastră pentru ameţeala artificială, produsă prin plănte şi preparatele lor, este intemeiată pe o predispoziţie strămoşească, comună nouĕ cu celelalte rudenii deaproape, cu maimuţele de exemplu, din a căror neam ne coborim.

Nu ne vom mira dar de lăţirea cea mare a acelui obicei şi de feluritele mijloace pentru mulţămirea lui. Cănepa, macul, viţa de vin, tutunul etc. etc. sunt producte ale naturei, cu care omul işi nutreşte pasiunea lui pentru ameţeală.

Există insĕ un fel de beţie, deosebită intre toate prin mijlocul cel extraordinar al producerii ei, care se arată a fi privilegiul esclusiv al omului in ciuda celorlalte animale: este beţia de cuvinte.

Cuvĕntul, ca şi alte mijloace de beţie, e până la un grad oare-care un stimulant al inteligenţei. Consumat insĕ in cantităţi prea

www.dacoromanica.ro

mari şi mai ales preparat astfel incăt să se prea eterizeze şi să'şi peardă cu totul cuprinsul intuitiv al realităţii, el devine un mijloc puternic pentru ameţirea inteligenţei. Efectele caracteristice ale ori cărei beţii sunt atunci şi efectele lui, *la débilité des fonctions intellectuelles et le penchant à la violence*, cum ne arată *Cabanis* in memoarul al 8-le din *Rapports du physique et du moral de l'homme.*

Simptomele patologice ale ameţelei produse prin intrebuinţarea nenaturală a cuvintelor ni se infăţişază treptat după intensitatea imbolnăvirii. Primul simptom este o cantitate nepotrivită a vorbelor in comparare cu spiritul, căruia vor să'i servească de imbrăcăminte. In curĕnd se arată al doilea simptom in depărtarea ori cărui spirit şi in intrebuinţarea cuvintelor seci; atunci tonul gol al vocalelor şi consonantelor a uimit deja mintea scriitorului, cuvintele curg intr'o confusie naivă şi creerii sunt turburaţi numai de necontenita vibrare a nervilor acustici. Vine apoi slăbirea manifestă a inteligenţei: perderea ori cărui şir logic, contrazicerea gândirilor puse

www.dacoromanica.ro

lângă olaltă, violența nemotivată a limbagiului. Ar da poate un caracter prea pedantic acestei neinsemnate cercetări literare, când am voi să așezăm exemplele practice pentru teoria mai sus expusă după chiar gradele arătate: ne mărginim a le cità in total, lăsând binevoitorului cetitor sarcina de a le clasa in ordine, dacă va voi.

Pentru alegerea exemplelor ne-a fost un singur semn patologic hotăritor: intrebuințarea cuvintelor pentru plăcerea sonului lor și fără nici un respect pentru acea parte a naturei omenești, care se numește inteleginţă.

In București apare de la 1 Martie a anului 1873 o gazetă lunară sub numele de *Revista Contimporană. Litere.—Arte.—Științe.* Se spune, că vr'o 20 sau 30, alții zic chiar 40 de redactori-colaboratori insuflețesc tinerețea acestei plapânde ființe. Noi deocamdată ne indeplinim datoria a'i mulțămì pentru imbelșugata culegere de exemple, ce ne ofere in primele sale numere in folosul și spre ilustrarea tratatului de față asupra beției de cuvinte in toate fasele ei, și nu ne indoim, că, de va merge mai departe pe aceeași cale, va de-

www.dacoromanica.ro

veni una din cele mai importante intreprinderi pentru numitul scop.

In primele doue numere ale *Revistei Contimporane* ne atrage mai ăntăi *Suvenirea* d-lui Sion *despre poetul Conachi.* Bietul Conachi! Nu ştim, prin ce nefericită impărţire a materiei s'a intămplat, că in intregul numĕr de la 1 Martie, deşi cuprinde vr'o 15 pagine despre el, nu i se citează decăt doue exemple: o odă la Moruzi, „cea mai sarbădă şi cea mai prosaică", după chiar părerea D-lui Sion, şi următoarele versuri:

Na, vouĕ banilor! Na, ţie Conachi!
Bravo ţie, Mihalachi!

BIBLIOTECA ACADEMIEI ROMÂNE

Pas acum şi te mai indoeşte despre incăntătoarea frumuseţă a musei lui Conachi!

Oda sus citată in lauda Domnului Alexandru Moruzi incepe aşa:

După ce cu 'ndestulare
Din milă, cu bunătate,
Aduci ape curgĕtoare
In oraşele 'nsetate;

www.dacoromanica.ro

şi aici D. Sion ne lămureşte, că in adevĕr Moruzi a condus apa la Monastirea Golia din Iaşi, „de unde vĕrsăndu-se prin o gură de leu se impărţea pe la mai multe cişmele“ şi apoi continuă

> am citat aceasta pentru ca să arĕt, că inspiraţiunea lui Conachi nu era o adulaţiune, *ci esplosiunea unui entusiasm nobil* pentru imbunătăţirile ce poetul vedea că se fac in ţară.

Cum? Căteva cuvinte rimate asupra unor ţevi de apă aduse de Prinţul Moruzi, se numesc dejà de D. Sion „esplosiunea unui entusiasm nobil“ din partea poetului?

Deşi aceasta este deocamdată un abus încă neinsemnător, poate chiar neobservat pentru cetitorii mai puţin deprinşi, totuşi el constitue primul simptom al suferinţei de care este cuprins D. Sion. Cele următoare vor fi mai tari.

La pagina 15 ni se citează căteva versuri din Psaltirea lui Dositei, d. e.

Limbele să salte
Cu căntece nalte,

www.dacoromanica.ro

Să strige 'n tărie
Glas de bucurie.

Simpla citare a acestor versuri este foarte nevinovată, deşi versurile sunt urite, dar nevinovăţia incetează din momentul, când D. Sion cu ele se amestecă in prosodie: D-sa işi permite a numì aceste trochee ale lui Dositei... *hexametre!*

Versurile de la pag. 17

Ascultă-mi ruga, Dumnezeu sfinte,
Şi nu mĕ trece, ci-mi ia aminte,

D. Sion le numeşte... *pentametre!*

In imprejurări normale nu ar fi iertat unui literat, fie chiar membru al Societăţii Academice Române, să scrie asemenea lucruri. Dar in starea, in care se află D. Sion când scrie, şi in care, precum vom vedè mai jos, se află şi alţi scriitori principali ai *Revistei Contimporane*, asemenea fenomene trebuesc privite mai mult cu un fel de interes psichologic.

D. Sion, in urma acelei stări, pare uneori

www.dacoromanica.ro

a perde conştiinta sigură despre ceea ce face, scrie când fără inţeles, când in contrazicere, când cu o violenţă de expresii nemotivată, de exemplu pag. 22:

> prima simptomă a *perfecţionării* sufletului lui Conachi fù predilecţiunea sa pentru poesie,

şi indată mai jos:

> toţi ştim, cum ajunge cineva poet: el mai ântăi trebuea să se *nască* cu asemenea predilecţiune;

apoi la pag. următoare:

> de la 1806 până la 1834 Conachi a fost *mereu* in funcţiuni

şi indată mai jos:

> dar *in intervalul interupţiunilor sale din funcţiuni* se ocupa cu profesiunea specială de inginer hotarnic.

www.dacoromanica.ro

apoi la pagina 90:

Pe atunci însĕ, cată să ştim, amoresaţii nu-şi făceau curte *in modul prosaic de astăzi*, pe la teatruri, pe la baluri şi pe la grădine: damele nu eşeau fără barbaţii lor nicăirea, nici priimeau visite când erau singure acasă; apoi bilete dulci şi parfumate nu erau in datina timpului. Curte se făcea, precum ne spune poetul Alexandri in Barbu Lăutaru: amantul umbla cu lăutarii cântând toată noaptea pe sub ferestrele Dulcineei; sau dacă era poet, ca Conachi, făcea versuri, pe care... nu le da la gazete nici la tipar, ci punea pe lăutari să le cânte.

Nu voiu să zic *că cu moduri atăt de prosaice*, Conachi făcea curte nobilei sale amante; nu e insĕ mai puţin adevĕrat că de la 1812 până la 1828, versurile lui făceau gloria lăutarilor dintr'un capĕt până la cel alt al Moldovei.

La pag. 24 D. Sion ne vorbeşte despre

Junele adolescinte.

Poate ii era teamă, că vom crede adolescintele bĕtrăn!

www.dacoromanica.ro

Tot acolo ne spune, că

țara era în *convulsiunile* cele mai *înflăcărate*,

și la pagina următoare vrea să examineze cartea lui Conachi și să vadă

de ce *calibru* este.

La paginele 102 și 103 D. Sion, vorbind de sine insuși, scrie:

> Apoi când m'am *ridicat* din adolescență și m'am *așezat* în Capitală.... Mĕ duceam la casa lui Conachi adeseori; și ospitalitatea aceasta o plăteam cetindu-i căteodată vre o compunere....

Demn de observat e D. Sion, când se desfată în tăria expresiilor. La pag. 96, vorbind despre ochi, zice:

> Cine nu-și a scăldat sufletul în deliciul acestor stele, care se zice că sunt scaunul sufletului și al inimei?

www.dacoromanica.ro

A'şi scălda sufletul în delicîul unor stele, care sunt nişte scaune—eacă o imagine, a cării soaţă se află numai în următoarea strofă a D-lui A. Pelimon (nu este şi D-sa intre cei 30-40 de redactori-colaboratori ai *Revistei?*)

> Aste inimi prea 'nfocate
> Cu stilpări de nemurire
> De al păcii imn legate
> Cănt a patriei iubire.

Departe duce pe om beţia de cuvinte!

La pag. 90 D. Sion ne arată, cum

> Conachi reversa florile imaginaţiunii sale in adoraţiunea idolului ce incăntase sufletul seu,

dar la pag. 93 se intrece şi zice

> poetul vĕrsa tesaurii imaginaţiunii sale cu profusiunea unui crater in irupţiune.

Despre intrebuintarea de neologisme, precum sunt *alegre*, in loc de vesele, *tandrețe*, *abandonez*, etc. nu este locul de a vorbì aici;

www.dacoromanica.ro

ne grăbim a termina critica în ceea ce priveşte partea D-lui Sion din *Revista Contimporană* prin citarea ultimelor sale cuvinte:

> Eată materia mea *epuisată*. Fie ca această lucrare să se urce ca fumul de tămâe către sufletul acestui veteran al Parnasului român, care a depus *premiile geniului şi cugetării* sale pe altarul culturei naţionale! *Respect, veneraţiune şi glorie memoriei numelui sĕu!*

Premiile geniului şi cugetării (adecă poesiile) şi *gloria memoriei numelui* sunt un nonsens şi un pleonasm, care incheie într'un mod armonic lucrarea D-lui Sion, cetită la Atheneu, cetită la Cernăuţi, cetită la Bacău şi în fine tipărită în *Revista Contimporană*.

Un alt autor, care umple coloanele acestei reviste, este D. Pantazi Ghica. D-sa ne imbie cu o novelă istorică, intitulată *Marele Vistier Căndescu*. Ce palid devine D. Sion, cu toată „inflăcărarea convulsiunilor“ şi cu toată „profusiunea craterului în irupţiune“, indată ce-l punem alăturea cu violenţa limbagiului D-lui

www.dacoromanica.ro

P. Ghica, care ar fi înmărmurit și pe sus citatul *Cabanis*.

Pag. 80 :

> Mihnea nu sĕvărșise încă aceste cuvinte, când o mulțime de femei, copii, bĕtrâni, sângerânzi, palizi, cu hainele rupte, sfâșiete, cu pĕrul smuls, cu mânele rănite, intrarĕ în gloată, în desordine, inspăimântați, alergând, în sala sfatului domnesc.
>
> Din acea mulțime speriată, exasperată, doue fete, doue copile se repezirĕ în brațele Vistierului Cândescu, strigând: „scăpare, tată! scăpare!“

Simțiți, vĕ rog, toată gingășia logică a acestei imbelșugări de cuvinte: mulțimea intră în gloată și în desordine, ea este nu numai inspăimântată, ci și speriată și exasperată, ea are hainele nu numai rupte, ci și sfâșiate, și atunci în brațele Vistierului Cândescu se reped doue—nu numai fete, ci și copile.

La pag. 82

> Boeri, femei, copii, bĕtrâni, oșteni, eșirĕ

www.dacoromanica.ro

toți în liniște, dar având pe figuri aceeași durere, aceeași exasperațiune, aceeași desperare.

Durere, exasperațiune și desperare!

Armașul Dincă Sérbu, șearpe incolăcitor, ființă tărătoare, astucioasă, hipocrită, furbă, și trădătoare, suflet damnat, spion și confident al lui Mihnea, când intră Domnitorul în biserică, oprì pe comisul Comăneanu la ușa sfântului locaș.

Grozav e Dincă Sérbul, și ar fi și mai grozav, când nu ar devenì ridicul în această descriere.

Astfel se făcù trista și rușinoasa instalare a lui Mihnea III, cu pronosticuri atât de lugubre, și în condițiuni atât de funebre pentru țară.

Condițiuni funebre? Aceasta nu prea are înțeles în românește. Dar pe D. Ghica nu'l supără neînțelegerea. În fantasia D-sale cea învăpăiată adjectivele înoată cu grămada și

www.dacoromanica.ro

D-sa pășcuește când pe unul când pe altul și'l aruncă fără alegere in brațele vre unui substantiv. Folosul acestei procederi literare este, că poți petrece timpul cu variații asupra aceleiași teme, cu combinări și permutări in marginile numĕrului de cuvinte date. Înțelesul remăne acelaș și uneori frasa câștigă. D. e.

> Astfel se făcù lugubra și funebra instalare a lui Mihnea cu pronosticuri atăt de triste și in condițiuni atăt de rușinoase pentru țară.

Și mai sus, pag. 75 :

> Nici o voce nu respunse, toată lumea tăcută și cuprinsă de o adâncă intristare păstra un silențiu lugubru.

Lumea tăcută păstra un silențiu! Sau, tot așa de bine, lumea silențioasă păstra o tăcere. Sau mai amplificat: lumea lugubră păstra un silențiu tăcut.

Am cita mai multe simptome ale D-lui Pantazi Ghica, dacă am fi avut răbdarea să

www.dacoromanica.ro

cetim novela D-sale și în numĕrul revistei din 1 Aprilie. Dar această răbdare n'am avut-o, și ne mărginim a spune, că D. Ulysse de Marsillac in *Journal de Bucarest* o laudă foarte mult și o numește savantă.

Intre expresiile, cu care D. Pantazi inavuțește sermana limbă română, figurează pe lângă silențiul lugubru, rapace, avaricios, astucios, furb și adat *(adonné)*.

Mult mai fin e D. Vasilie Alexandrescu Ureche. Oh, D-sa vorbește cu preferință despre lucruri, pe care—necunoscĕndu-le insuși bine, presupune că nici cetitorii nu le cunosc, și pe acest fundament înșiră la cuvinte de o fenomenală combinațiune.

După un tipic cunoscut deja din *Adunarea națională*, pe care o inspira D sa odinioară, D. Alexandrescu Ureche in studiul asupra lui *Miron Costin*, cu care incepe juna *Revistă*, vrea să ne arete meritul lui Miron Costin ca om de știință, și ne zice:

> După cum Cantu definește istoria, *conform ultimelor, modernelor teorii*: „l'histoire est le récit d'événements importants

www.dacoromanica.ro

„afin de connaître le passé et par lui de con-„jecturer l'avenir probable...“ așa a zis Miron Costin, când ne spuse că istoria ne învață: „*Cu acele trecute vremi să pricepem cele venitoare!*“

Care e meritul lui M. Costin ca om de știință?—Dar ce desvoltare mai admirabilă de inteligință, ca aceea a lui M. Costin, care ajunge la conclusiunile științei, *cu secole mai nainte de atăți nemuritori lucrători* in-ogorul științific, in ogorul istoriei, la apusul Europei!

BIBLIOTECA ACADEMIEI ROMÂNE

Ce mistificare mai este și aceasta? Nu este adevĕrat, că ideea de a concepe istoria ca o știință a vremilor trecute pentru a pricepe pe cele viitoare este o „ultimă modernă teorie.“ Aceasta a trebuit să treacă prin capul tuturor istoricilor, de când istorici există, și este anume relevată in Polybius, in Tacitus, in Cicero, dacă după dorința lui Cornelius Nepos il numerăm și pe acesta intre istorici. Prin urmare Miron Costin in frasa citată nu a făcut alta decât a spus și el o cugetare de istoric, dar nu a anticipat „cu o admirabilă inteligință conclusiunile științei“ moderne.

La pag. 1 și 2 a revistei ni se susține că

www.dacoromanica.ro

> istoria, fiica filosofiei, nu vine decât după ce poesia populară incepe a tăcè.

şi indată se adaogă:

> istoria Germanilor incepe cu cântul lui Siegfried din poemul Analelor (?)

La pag. 2 d. Alexandrescu vorbeşte despre lăutarii, care singuri

> fac istorie.. pe timpul lui Atila (5), la palatul Biciului lui Dumnezeu.

Acel (5) pus lângă Atila ne trimete in josul paginei la autorii antici, din care ii isvoreşte d-lui Ureche această ştiinţă. Acolo găsim numit, pe lângă Priscus, şi pe *Am. Marcelinus*. Ammianus Marcellinus citat pentru timpul lui Atila? Mare descoperire! Ammian (născut pe la 330) era de mai mulţi ani mort, când a inceput domnirea lui Attila (434—453) şi in genere istoria lui merge numai până la 378 d. Chr.

La pag. 9 eruditul nostru profesor de is-

www.dacoromanica.ro

torie la Universitatea din Bucureşti ne spune că „istoria de caracter filosofic“ se născù

cu Voltaire, abia in secolii XVII şi XVIII.

Voltaire istoric in secolul 17? Dar Voltaire este de 6 ani, cănd se sfirşeşte secolul al 17., şi in această virstă el deabia ar fi putut scrie un tractat ca acela al d-lui Ureche, necum o istorie de „caracter filosofic.“

Dar unde este tare d. Ureche, este in. citarea de nume proprii. Acolo d-sa se află in elementul seu, incepe a'şi perde cumpĕtul, sonul gol al cuvintelor de botez şi de familie il transpoartă in acea lume fericită, unde prosaica lege a logicei şi a exactităţii ştienţifice nu mai domneşte. Cu deosebire ne preumblă atunci prin ţara Spaniolilor, pe unde controlul este mai greu, şi ne incăntă cu sonuri ca cele următoare:

— Nu, ori căt am putè supĕra vre-unul din acele spirite,—de care altă dată rideam, pe care azi le deplăngem—spirite pururea gata a deprecia ce este românesc, — nu, repeţim,

www.dacoromanica.ro

> Miron Costin nu este Willeharduin, nici sire de Joinville, Froissart, Filip de Comines, el nu este Olanyro Morales, Zurita, Garivay, Muntaner, Mariana, Moncada; nu este asemenea autorul cronicelor de Napoli, nici Villani; nu este a *fortiori*, catalogarii de date și domni ai Germaniei feodale..... *Miron Costin* este in tond „*istoric!*“

Bietul zeţar nu s'a prea orientat in aşezarea literelor acestor Spanioli, şi astfel *errata* de la sfirşitul numĕrului ne invită să cetim *Ocampo*, *Morales* in loc de *Olaniro Morales*. Fie şi Ocampo, Morales!

Să ne atragem in treacăt, deşi cu multă măhnire din parte-ne, risul sau deplăngerea d-lui Ureche, mărturisind cu sinceritate, că după părerea noastră nu ar fi nici o scădere pentru Miron Costin de a fi comparat lui *Comines* sau lui *Froissart*. D. Ureche crede, că Miron Costin le este fără comparare superior, după acelaş tipic, după care credea altă dată intr'un foileton al *Adunării naţionale*, că o palidă imitare a lui Vacărescu este superioară originalului lui Goethe.

www.dacoromanica.ro

La pag. 6 d. Ureche ne înşiră alte nume, spunêndu-ne că

> Miron Costin este deja istoricul, care intreabă la fapte causele lor, şi la cause recunoaşte o ordine, o sistemă oare-care, ca Vico, Leibnitz, Descartes, Roteck, Cantu, Thiery.

Ce-o fi căutând intre aceşti istorici Leibnitz şi Descartes?—Altă dată d. Ureche, vorbind despre architectura noastră, ne spunea că celebrii architecţi ai Italiei ar fi invidioşi de ea, şi ne cita intre aceştia şi pe Cimabue, care insĕ este celebru in pictură.

Dar in starea intelectuală, in care se află d-sa când scrie, nici nu e vorba de exactitate a citărilor. Totul e ca sonul gol al numelor proprii să producă efect, şi in această pripriviţă trebue să recunoaştem, că *Cimabue* e foarte bine ales.

In numĕrul *Revistei Contimporane* din 1 Aprilie ni se infăţişează doi autori mai noi, cu lucrări mai scurte. Unul este d-nul D. Aug. Laurianu. D-sa face o critică a unei traduceri

www.dacoromanica.ro

din Molière și a dramei d-lui Scurtescu *Rhea Silvia*. Știți, că despre fabuloasa Rhea Silvia ne spune Livius in căte-va rânduri la inceputul istoriei sale, că a fost vestală, dar că a născut totuși pe Romulus și Remus. Completa lipsă de tradițiuni mai lămurite asupra ei nu impedecă pe d. Laurianu de a scrie

> Pentru a tracta asemene subiecte, se cere pe lângă atăte alte condițiuni, pe care D. Scurtescu le posedă in destul, și un studiu aprofundat al timpului, moravurilor, cu un cuvênt al mezului social in care se petrece acțiunea. și acest mez social să radieze in toate episodele dramei *Rheei Silviei*.

Moravurile și mediul social de pe timpul Rheei Silviei! Lucrul nu prea are ințeles,— dar cuvintele sună a ceva.

Acelaș domn scrie la pag. 158 și 159

> Nu este aici locul de a căuta rațiunea preeminenței traducțiunilor asupra compositiunii și raportul ce esistă intre autor și executor. Când vom scrie in special despre teatrul nostru, vom elucida aceste cestiuni colaterale

www.dacoromanica.ro

> rândurilor de astăzi. De-ocamdată ne mulțămim de a declara intr'un mod categoric că n'avem idei preconcepute contra nici unuia din modurile in care se manifestă literatura scenală la noi.

Auzi frate! junele Laurianu ne declară „intr'un mod categoric," că nu are „idei preconcepute!" Ce fericire pentru „literatura scenală" a Romăniei! și pentru „cestiunile colaterale rândurilor de astăzi!"

Cel din urmă autor insemnat in No. 2 al Revistei se numește George Marian. D-sa pare a fi de la Ploești, căci ne vorbește despre

> un colț al țerei, unde m'am ploeștit—era să zic pleoștit.

Acest domn de la Ploești, eram să zic . . ., are mult spirit. D-sa iubește „la causerie" ca la Paris și o introduce in Revista Contimporană prin un „Ciaiu la doamna Cutare." Ce mai eleganță in toată conversația! Domnul de

www.dacoromanica.ro

la Ploești o începe prin a face Doamnei Cutare din București un

> compliment pentru toaleta sa de un perfect bun gust,

și complimentul era fără îndoială de un perfect bun gust, ca și cel următor, despre care ne spune d. Marian

> cultul frumosului esistă in țara Românească. Mĕ inhățai de acest cuvĕnt ca să spun că n'ar putea fi indoință despre aceasta, decăt numai căndu frumosul n'ar fi represintat la noi prin imagine vii ca d-na *Cutare*. Complimentul insĕ nu produse efect.

Dar nu pentru aceste galanterii ploeștite, eram să zic...., intră d. George Marian in această mică cercetare. D-sa merită a figura in ea, fiindcă impărtășește ameţeala d-nului Ureche in privinţa numelor proprii. După ce

www.dacoromanica.ro

ne-a spus, de sigur cu multă competență, că concertele societății filarmonice sunt

> destinate a face pe public să fugă vĕzĕnd numai numele lui Beethoven pe afiș,

continuă:

> Grație d-nei *Cutare* mĕ impăcam cu musica clasică de care mĕ desgustase concertele puțin divertisante ale societății filarmonice. Un caet din Mozart se afla pe piano. Doamna *Cutare* il deschise și ne jucă nemuritoarea uvertură a operei Freischütz (Robin des Bois).

Admirabila Doamna Cutare! Deschide un caet din Mozart și joacă din el uvertura la *Freischütz*. O să vezi, că in numĕrul viitor al *Revistei* are să deschidă caetul lui Weber și să ne joace uvertura la *Don Juan*.

După exemplele fenomenale, citate pănă acum, am mai adăoga căte-va cuvinte in privința intregei intreprinderi numite „*Revista*

www.dacoromanica.ro

Contimporană," dar ne e teamă, că redactorii ei vor declara, cu modestia junelui Domn Laurianu,

intr'un mod categoric.

că nu au *idei preconcepute* nici măcar in contra — beției de cuvinte.

www.dacoromanica.ro

www.dacoromanica.ro